

Jag vet att jag inte ska höra av mig mer, det är
bara det att jag går sönder igen och igen och när
jag skriver till dig är det som om lite av
smärtan går från mina fingrar och över till dig. för
visst har du väl också ont ibland, du, visst är det
så. visst blöder du väl lite om nätterna, och jag
tänker så ofta halva tankar nu för tiden,
och alla jag möter verkar älska,
varför kan vi inte också,

bara älska du och jag, förlåt för allt jag gjorde, och
det jag inte gjorde som jag borde gjort, och jag
kan inte lyssna på musik för allting ger tårar, och
jag vill lyssna på musik igen, och jag kan inte gå
till havet för du är hav och du är inte min,

och jag gick ut en dag med vänner, och jag ville
möta dig, men jag mötte bara en annan man som
doftade som du, var är du på kvällarna nu,
och jag grät på hans skjorta i
min soffa när han hade handen på mitt bröst,

och man kan inte gråta på män man inte känner,
jag kunde gråta på dig, tills du gick, vart gick
du då, och jag vet att jag inte ska höra av mig
mer, men jag vill bara att du säger hur jag ska
göra för att kunna andas igen, och inget av mina
rum känns som de gjorde när du fyllde dem, och
jag har skrivit på tapeten intill sängen med min

pekfingernagel, ristat att jag hatar dig, men du
vet att det inte är så, och nu kan jag inte rista
mer för nageln gick av, och jag går av,

igen och igen, och jag åker spårvagn för att
komma bort,
från mig själv och smärtan och mina gator, och
kanske får jag en hjärtinfarkt för det spränger
i bröstet och jag tar djupa andetag men ingenting
händer, och jag vet att jag inte ska höra av mig
mer, men hur fan gör jag då för att andas?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lyckeli med Poeter.se id #23606 innehar upphovsrätten